

НАЙ-ГОЛЯМОТО ВЪЛШЕБСТВО

Настани ли се удобно в леглото? Затвори ли вече очи? Слушай тогава...

Имало едно време едно момченце. Родило се в знатно семейство, в красив град, в богата държава. Въобще, може да се каже, провървяло му. Кое тогава му е вълнуващото на приказката, питаш? Чакай... едва сега започваме.

Нашето момченце било умно и любознателно. От малко било заобиколено от богато илюстрирани книжки, които го водели на въображаеми пътешествия из далечни страни. Имало и сложни механични играчки, които разпалвали фантазията му и то си мечтаело как един ден ще стане велик учен или пътешественик.

И момченцето растяло, заобиколено от грижи и внимание; с помощта на учени наставници постигало то премъдростите на науката и тайните на живота. Ако сутрин се събудело и не знаело отговора на някой въпрос, до вечерта учителите съумявали да му обяснят всичко. То заспивало щастливо и усмихнато, че е направило още една крачка да стане умен и прочут като баща си.

Ала ето, че един ден то се събудило по-рано от обичайното; птиците едва се били събудили и славеите още не чуруликали, и слънцето едва било надигнало сънен поглед над хоризонта. Събудило се момченцето, защото сънувало въпрос, на който не знаело отговора – а толкова му се искало всичко да узнае...

Едва дочакало да мине закуската и се втурнало при своя учител:

- Учителю, учителю, имам един въпрос. – извикало то още от вратата.

- Кажи, момчето ми, - запитал белобрадият наставник . От опит знаел, че най-правилното е да се отговаря на въпросите незабавно. Така учениците се поощряват сами да преоткриват света. Както впрочем и той го бе откривал някога, каза си наум старецът... но скоро се отърси от мислите – трябваше да изслуша въпроса на момчето.

- Учителю, кое е най-голямото вълшебство?

- Хм, момчето ми... - наставникът му се замислил. Да, точно такъв въпрос не бе очаквал. Свикнал бе да отговаря кой гони облаците по небето или защо моретата се вълнуват, и даже как така луната умира и се ражда всеки месец наново.. но това за вълшебствата не го бе очаквал. – Хм, момчето ми... вълшебствата биват най-различни. Вълшебство е как покълва пшениченото зърно, но вълшебство е и как звездите намират сами пътя си по небето... Ти за кое точно питаш?

Объркало се и самото момче. Да, вярно, вълшебства били това... само че не такива, за каквито искало да попита. "Е," - казало си то, "мога и друг път да попитам... когато разбере по-точно какво искам да узная." Момченцето било запомнило сред многото красиви приказки, разказвани от майка му, онази за любопитното слонче и какво се случило с хобота му от прекалено любопитство... затова решило да изчака.

Минали години. Момченцето пораснало, станало младеж и се прочуло сред връстниците си като начетен и благовъзпитан млад човек. Дошъл и последният ден на неговото обучение. Отишъл да се поклони на своя учител, паднал на колене и му целунал ръка.

- Синко, – рекъл мъдрият му наставник, - на теб предадох цялото си познание, както моят учител някога го предаде на мен. Пази знанието и го преумножавай, и някой ден го предай на своите наследници. Стани сега, защото вече сме равни един с друг.

- Учителю, благодаря ти за всичко, що си сторил за мен – промълвил младежът. – Благодаря за търпението и разбирането, което проявяваше към мен. На всички въпроси ти ми даде отговор, само един остана. Може би сега ще можеш да ми кажеш: кое е най-голямото вълшебство?

- Ей, момчето ми, на тоя свят има много вълшебства. Цъфтенето на кокичетата сред снега или дъгата подир дъжда мигар не са вълшебства? За кое по-точно да ти кажа?

Замълчал си младежът. Да, както винаги, учителят му имал право. Вълшебства били това и то какви... само дето него друго го интересувало – а какво точно, май и той самият не знаел...

Минали се още няколко години. Младежът заминал на пътешествие – пеш и на кон, с кораб и на камила обиколил далечни земи, срещнал чудновати хора, посетил никому не известни градове. Където и да отидел, бързо печелел уважението на хората с многото си знания. Художници и поети, учени и философи на драго сърце разговаряли с него. Младежът с удоволствие разказвал за историята и обичаите на своята страна и още по-голямо удоволствие учел за историята и обичаите на своите домакини. Накрая на всеки разговор, не пропускал за запита събеседника си, кое според него е най-голямото вълшебство. Много и различни отговори чувал – и за далечната планина, от която огън и пепел се вдигал към небето; и за реката, разливаща водите си точно веднъж годишно; и за огромните каменни статуи на далечен остров; и за тайнственото растение, от което хората изпадали в еуфория и забравяли за бедите си... "Истина, много вълшебства има на тоя свят," повтарял си младежът. "Ала все пак трябва да има едно, дето е най-голямо... нали винаги в науката е така?"

Подир края на пътешествието си, младежът се завърнал в родния град и се оженил за красива девойка. Подир година време им се родило дете, подир още година – още едно... Улисан в грижи за децата си и в ежедневието живот, мъжът постепенно сякаш забравил за въпросът, който на младини толкова го интересувал... Е, нали важното е човек да е щастлив? Какво толкоз, като не е намерил отговор на някакъв си въпрос?

Изтърколили се още няколко години, весели и палави децата му растели. Помнейки завета на своя учител, нашият герой решил сам да възпита и изучи децата си, за да могат най-добре да усвоят всичко, на което животът го бил научил. Ден след ден, месец след месец, децата му прилежно изучавали четмо и писмо, а после аритметика и история. Синът му се увлякъл по естествените науки, а дъщеря му – по изящното слово. Гледал ги баща им и си повтарял, "Няма по-щастлив човек на света от мен."

И ето, дошъл денят децата му сами да поемат пътя в живота си. Повикал ги баща им и им рекъл:

- Всичко, що зная, съм ви научил: и възрастните да уважавате, и закона да пазите, и природата да познавате, и доброто и лошото у хората да различавате.

- Така е, както, - отвърнало момчето – на всичко си ни научил. Много книги ни прочете, много тайни ни откри и много чудеса ни показа, ала едно нещо само никога не узнахме. Татко, а кое е най-голямото вълшебство на света?

Натъжил се при думите му бащата. Мигар безцелно били минали толкова години? Мигар стрували нещо всичките познания на света, щом на толкоз прост въпрос не знаел отговора?

Видяла го вечерта съпругата му и го запитала:

- Мили, защо е тъжен погледът ти? И защо е помръкнала усмивката ти? Заради децата

ли?

- Ех, слънце на дните ми... ако можех само да ти обясня – отвърнал бащата.

- Че нима има нещо, което не можеш да ми обясниш? Нима има нещо, което слънцето не може да обясни на луната, или денят – на нощта?

Стъписал се бащата пред тези думи и разказал на съпругата си всичко... за онова утро, в което славеите още не били запели; за последната среща с учителя си; за мъдреците по цял свят, които бил разпитвал. И затова как никой не могъл да му отговори на простишкия въпрос...

- То е, защото все търсите отговора в дебелите книги и тайните предания. А нещата от живота обикновено са далеч по-прости, - усмихнала се майката. – Виж птиците небесни – нито сеят, нито жънат, и пак не са останали гладни нито жадни. Погледни полските цветя – ни тъкат, ни шият – и въпреки това, даже самият цар Соломон в целия си блясък не е бил по-красив от тях.

Мъжът погледнал дълбоките тъмно-маслинени очи на съпругата си... нима можело тя да има право? Но тогава значи тя знаела отговора... Ръката му се спуснала през златистите ѝ коси...

- Тогава, цвете мое, кое е най-голямото вълшебство?

- Най-голямото вълшебство, - отвърнала майката, - е онова, което носим в сърцето си. Синът ти носи в сърцето си науката, така тя е най-голямото му вълшебство. Дъщеря ти се е отдала на изящното слово, затуй то ще бъде най-голямото ѝ вълшебство. А аз обичам теб, затова ти си най-голямото ми вълшебство. Всяка сутрин, когато се будя в прегръдките ти и всяка вечер, когато заспивам с целувките ти, всеки ден щом чуя гласа ти и всяка нощ, щом слушам дъха ти - ти си ведно моят равен път и крайпътните ями, моята загадка и отговор, сълза и усмивка, моята буря и дъга след нея... Ти си моето най-голямо вълшебство.

И това било толкова просто, че и най-глупавият мъж на света би го разбрал...